

Και έτσι περνούσε ο καιρός και ο Κωνσταντίνος φαινόταν όλο και πιο μελαγχολικός. Τι θα γινόταν άραγε αν είχε πάρει διαφορετική απόφαση εκείνο το βράδυ του αρραβώνα; Οι σκέψεις τον βασάνιζαν. "Αν δεν έφευγα" έλεγε και ξανάλεγε.

Συχνά έκανε βόλτα στο πάρκο της γειτονιάς του. Ένα Κυριακάτικο απόγευμα παρατήρησε κάτι ασυνήθιστο. Σε ένα παγκάκι ήταν καθισμένη μια γυναίκα. Ένιωσε ότι την ήξερε. Την πλησίασε, ένωσε ένα χείμαρρο συναισθημάτων να τον παρασέρνει. Θυμήθηκε τα χρόνια στο Αϊδίνη και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

Η γυναίκα γύρισε, τον κοίταξε. "Γεια σου Κωνσταντίνε" είπε. Ο Κωνσταντίνος ένωσε τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια του. Ήταν το όμορφο κορίτσι που παραλίγο θα περνούσε μαζί της μια ολάκερη ζωή. Στο μυαλό του σχηματίζονταν εικόνες η μια μετά την άλλη, αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένος, τη δεύτερη ευκαιρία δεν θα την άφηνε να χαθεί. Η ιστορία αγάπης που είχε αρχίσει κάποτε στο Αϊδίνη θα ολοκληρωνόταν στη Σουρωτή.